

Hvordan kunne det dog gå så galt?

Sådan sidder den nu 50-årige Villy O. Christensen og tænker, når han ser tilbage på 14 år med et massivt alkoholmisbrug, som han dog ikke selv så som et misbrug. Dengang. Alkoholikere er jo den "slags", der sidder på en bænk og knuger en elefantøl i hånden, så andre ikke tager den, tænkte han dengang og mente i øvrigt ikke, at rødvin var "rigtig" alkohol.

• Af Charlotte Søllner Hernø
csh@raskmagasinet.dk

S et udefra havde Villy O. Christensen styr på det hele – som formand for Patientforeningen, et lykkeligt ægteskab, to dejlige børn og en "bonussøn". Men bag facaden havde rødvinen taget kontrollen over hans og familiens liv. Efter 14 års alkoholmisbrug er han nu med hjælp fra en ny behandling, der nedsætter trangen til alkohol, endelig på vej ud på den anden side til et liv, hvor det ikke længere er alkoholen, der styrer hans liv. Han står nu for første gang frem og fortæller sin historie – for at hjælpe andre i samme situation, og fordi han håber, det kan hjælpe ham til ikke at falde i igen.

Alkohol blev brugt til at stresses af og falde ned

Som ung festede Villy igennem med alkohol i weekenderne, ligesom de fleste andre unge i omgangskredsen og i hverdagen passede han sin skole og sit arbejde. I nogle år arbejdede han i England, Spanien og Gambia. Han arbejdede igennem i hverdagene og levede så "det søde liv" i fritiden. I 1989 blev han kaldt hjem til Danmark, da hans kræftsyge far lå for døden. Faderens død samt dét igen at bo tæt på familien, som han havde et ambivalent forhold til, var hårdt for ham, og alkohol begyndte at vinde indpas i hans hverdag. Ikke massivt, men stille og roligt blev ét glas oftere til to eller tre – nedturen var begyndt, uden han opdagede det.

To år senere, i 1991, blev han gift og fik to børn – grundlaget for en tilværelse med viv, villa, vovhund og VW var skabt, med det skulle dog også blive Villys akilleshæl. Som selvstændig med virksomheder i Danmark og Rumænien, ansatte og millionomsætning var arbejdspresset stort. Derudover stod han for en stor del af børneopdragningen, da hans kone var i gang med at videreudanne sig. Han blev mere og mere stresset og brugte øl til at stresses af og falde ned. Han havde et værksted, hvor han begyndte at tilbringe mere og mere tid efter arbejde og i weekenden – her afsluttede han det arbejde, han ikke havde nået i løbet af dagen, og så var køleskabet fyldt med øl. Han kom hurtigt op på at drikke 5-10 øl om dagen i hverdagen og flere i weekenderne.

Sygdom, skilsmisse, fængselsdom og selvmordsforsøg

I 2000 fik han borrelia efter at være blevet bidt af en skovflåt, hvilket satte ham ud af spillet i et halvt år, hvor han ikke kunne passe sit firma. Kombinationen af sygdommen og hans efterhånden massive alkoholforbrug gjorde, at han mistede overblikket, var træt og ikke tænkte klart. Han blev ruineret, og det var et wake-up call. Han kunne pludselig se, at der måtte drastiske ændringer til, hvis han ikke skulle ødelægge hele familien, og han valgte derfor at blive skilt for ikke at trække familien med sig ned.

Derefter gik det helt galt, fortæller han. Han fik en ny kæreste, der havde et usundt medicinforbrug, og han røg ud i et voldsomt alkoholmisbrug og drak en hel flaske spiritus og fire flasker rødvin om dagen. Bunden ramte han, da han fik en dom på 40 dages fængsel for vold efter et klammeri med kæresten. Det var en voldsom oplevelse, og han forsøgte selvmord med 2 ½ glas paracetamol skyllet ned med masser af rødvin. Han blev fundet, røg til udpumpning og kom med i en selvmordsforebyggende gruppe og afsonede sin dom.

En frisk start og ned i misbruget igen

Under afsoningen havde han ikke adgang til alkohol og da han kom ud, var det med troen på, at nu skulle han have en frisk start. Han var ruineret, men ædru, og han havde lige over nettet mødt sit livs kærlighed. Han troede, at han var kommet ud af alkoholafhængigheden, og set udefra virkede det da også som om, han havde styr på det hele med et lykkeligt ægteskab og et spændende og meningsfuldt job som formand for Patientforeningen. Men stille og roligt udviklede misbruget sig igen. Det startede med et par glas rødvin til aftensmaden, som blev til mere og mere. Hans krop blev efterhånden så afhængig, at han om morgenen ikke kunne holde et glas vand med begge hænder uden at spilde, og der skulle adskillige glas rødvin til, før han fik den "funktionspromille", der fik kroppen til at falde til ro.

Da han i november 2011 blev pensioneret pga. en sjælden genetisk sygdom, der gør, at hans hænder og fødder krummer sammen, samt en fejlslagen operation, var det et stort knæk for hans psyke. Han havde altid arbejdet meget, så det var en vigtig del af hans identitet, som nu forsvandt – og nu tog alkoholforbruget for alvor fart. Han beskriver de sidste år som et helvede, hvor han med egne ord har drukket som et hul i jorden hver dag. Han drak et glas rødvin som det første, når han stod op, og som det sidste, før han gik i seng. Men

stadig så han ikke sig selv som afhængig.

“Jeg så skævt til dem, der sad nede på bænken og drak guldøl, når jeg gik fordi - men det var jo noget andet med mig. Rødvin er jo noget, man nyder og hygger sig med og ikke ligesom stærk spiritus eller guldøl, som de afhængige drikker – og selvom jeg efterhånden var oppe på at drikke seks til otte flasker rødvin om dagen, mente jeg ikke, at jeg havde et problem,” fortæller han. Og rødvin lugter jo heller ikke, troede han.

Familien, vennerne, løgner og fortællinger

Hans kone så magtesløst til, mens hans alkoholforbrug langsomt udviklede sig og kom ud af kontrol. Hun beskriver det, som om han manglede en stopknap og bare blev ved og ved med at drikke. Hun oplevede, at han startede hver dag som den sødeste og mest omgængelige mand, men om eftermiddagen, når han var blevet fuld, blev han urimelig og på tværs. Han var aldrig fysisk voldelig, men når alkoholen talte, blev han verbalt voldelig og kunne fx blive helt urimeligt sur, hvis hun havde vendt et stykke papir forkert.

“Jeg fatter ikke, hvordan hun har holdt mig ud,” siger han i dag.

Han var stadig overbevist om, at ingen lagde mærke til, hvor meget han drak. Han arbejdede hjemmefra, hvor der ikke var nogen kollegaer, som så, hvor meget han drak i løbet af dagen, og når hans kone kom hjem, gik han ud i garagen og drak i smug af den rødvin, han havde gemt der.

“Vi alkoholikere – for det må jeg jo indse, at jeg er – lyver for os selv og tror ikke, at andre folk ser det. Men hun vidste selvfølgelig godt, hvad jeg lavede, når jeg gik i garagen – det kan jeg se nu,” fortæller han.

Alle andre syntes alkoholmisbruget var et stort problem

Flere af vennerne var efterhånden også begyndt at lægge mærke til det, men fordi alkoholafhængighed er så stort et tabu, var der ingen, der sagde noget til ham. Nogle gik til hans kone, men langt de fleste holdt deres bekymringer for sig selv. Han bebrejder dem ikke, da alkoholafhængighed kan være svært at tale om, og han ved eller ikke, om han selv ville have gjort det, hvis han var i deres sted, men han ville alligevel ønske, at de havde konfronteret ham med deres bekymringer.

Han kone har gennem de senere år flere gange forsøgt at sætte ham stolen for døren og bedt ham om at skære ned på sit alkoholforbrug. Men fordi han ikke mente, han havde et problem, ønskede han ikke at ændre på sit forbrug. Han har altid haft talegaverne i orden, og det lykkedes ham med hans egne ord gang på gang at argumentere og manipulere sig ud af situationen ved at lade som om, han også syntes, at det var en god ide at skære ned og indgå en aftale med sin kone om det, hvorefter der altid lige kom noget i vejen eller han drak videre i smug.

Det, der gør aller mest ondt, er dog at tænke på hans søn og datter, som i dag er 18 og 20 år. Han var overbevist om, at de ikke lagde mærke til noget, og som han siger – børn er jo så loyale, så de tog aldrig emnet op over for ham, selvom det senere har vist sig, at de jo udmærket godt kunne mærke, at der var noget galt.

Ny behandling gav nyt liv

De seneste år begyndte han at indse, at han måtte lægge sit liv om, og han prøvede med antabus et par gange, men uden held – han havde stadig trang til at drikke og faldt i igen. Og alkoholforbruget fortsatte med at vokse. Vendepunktet kom om formiddagen tirsdag d. 1. april i år, hvor hans kone endnu en gang lagde pres på ham.

“Jeg ved ikke, hvad der var anderledes den dag – jeg havde det dårligt efter at have drukket for meget dagen før, men sådan var det jo hver dag. Jeg ved heller ikke, om hun sagde noget særligt til mig. Hun sagde, at hun ikke ville miste mig. Det havde hun sagt mange gange før, men lige dér fik jeg bare et lyst øjeblik og indså, at nu er det nu. Det var sidste chance. Jeg måtte lægge mit liv om, for jeg kunne ikke længere leve på den måde. Jeg følte det som om, jeg lå under et sammenstyrtet hus, og for at komme ud i live, måtte jeg skære mine ben af. ‘Hjælp mig’, bad jeg min kone, og hun fik mig til at ringe til lægen lige der,” fortæller han.

Han kom op til lægen, og da lægen spurgte ind til børnene, knækkede han helt sammen. Der faldt facaden efter mange år. Lægen foreslog ham at prøve Selincro, som er en ny pille, der virker ved at nedsætte trangen til alkohol. Samtidig satte lægen ham i gang med et forløb hos en kognitiv psykolog, hvor han bl.a. arbejder på at finde ud af, hvorfor han har haft behov for at drikke så meget. Han er kun lige startet på forløbet, men de har talt om, at han nok altid har været god til at håndtere andres problemer og kæmpe for de svage, men aldrig har taget hånd om sig selv eller bedt om hjælp. Og at han bag den succesfulde velargumenterede facade har et lavt selvværd.

Har fået livet tilbage

Den nye pille har virket. Siden den formiddag, hvor han stod der i køkkenet med sin kone og følte, at huset faldt sammen omkring ham, har han ikke rørt alkohol, og i modsætning til tidligere, når han har prøvet at holde sig fra alkohol, har han slet ikke savnet det. Trangen er væk.

Hans helbred er også blevet bedre. På grund af mavesår har han i mange år kastet op hver dag, men det gør han ikke mere. Hans levertal og blodtal er også ved at rette sig, og efter at have vejlet bare 65 kg i flere år, har han fået appetitten tilbage og har taget på. Og humøret og troen på fremtiden er også blomstret op.

“Jeg kan se, hvor meget det betyder for min kone og mine børn, at de nu har hele mig og ikke bare en fuld udgave af mig. ‘Stærkt gået, far’, og ‘vi er stolte af dig’, har mine børn sagt, og det betyder jo alt for mig. Jeg ved, der er lang vej igen. Jeg skal nok tage medicinen hver dag det næste år, og jeg skal gå hos lægen hver 14. dag til en snak – det giver mig og ikke mindst børnene en stor tryghed, at der bliver holdt øje med mig på den måde. Jeg har verdens bedste læge, som altid giver sig tid, lytter og aldrig er nedladende eller fordomsfuld,” fortæller han.

“Jeg er slet ikke i mål endnu, men jeg er godt på vej, og jeg har noget at kæmpe for. Jeg har gjort op med løgner om, at jeg havde styr på det og ikke havde brug for hjælp. Jeg har indrømmet det over for mig selv og taget ansvar og gjort noget ved det. Jeg skylder min familie og ikke mindst børnene det. Vi har endelig fået talt om, hvordan mit alkoholforbrug har påvirket dem, og hvor hårdt det har været for dem at se på, og jeg har haft min søn med hos lægen, så han kunne stille de spørgsmål, han havde. Børnene er selvfølgelig bange for, at jeg skal falde tilbage i alkoholafhængigheden igen, og når min kone er ude at rejse med sit arbejde, kommer de forbi for

at holde øje med mig. Jeg har købt alkoholtests, som ligger fremme, og sagt til mine børn, at de altid kan komme forbi uanmeldt og bede mig om at tage en test. Det er op til mig nu at vise, at jeg er kommet ud på den anden side, og at den tid, hvor alkoholen kontrollerede vores liv, ligger bag os.”

Jeg står frem for at hjælpe andre

Alkoholen har kostet alt for meget – på det økonomiske plan, hvor han har kørt en millionvirksomhed i sænk og har drukket rødvin for 4.500 kr. om måneden, på det helbredsmæssige plan, hvor han har fået kronisk mavesår og problemer med korttidshukommelsen, men især på det menneskelige plan:

“Jeg er så sur på mig selv over, at jeg har spildt de sidste 14 år af mit liv. Mit liv har været en løgn, hvor jeg har bildt mig selv ind, at jeg ikke havde et problem, og at mit alkoholforbrug ikke gik ud over nogen. Jeg kan jo se, at jeg er kommet uendeligt meget tættere på mine børn nu, hvor jeg ikke længere er fuld, men kan være til stede på en helt anden måde. Det gør ondt at tænke på, hvad jeg – og de – er gået glip af,” fortæller han.

“Jeg står frem og fortæller min historie nu dels for at lægge pres på mig selv og forpligte mig selv endnu mere, så jeg ikke falder i igen, og dels for at hjælpe andre i samme situation. Alkoholafhængighed handler ikke om manglende viljestyrke – det er en sygdom, som rammer både høj og lav, og jeg er sikker på, der er mange som mig derude. Forhåbentligt kan min historie hjælpe nogle af dem med at indse, at de har brug for hjælp, og at det er muligt at få kontrollen over sit alkoholforbrug tilbage.”